

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

CIZINA.

B. Jirmanová.

Rei, proč me vábíš, zino v tajemnu mlhu tvoji — světla kde hoří podivná... kde s nebem zem se pojí

Snad v čarokrásných jezích nitro tam růžemi má zvláště štěstí... jež dávno, dávno marně hledám zde v útulenosti mojí vlasti?

Snad velikým tam hoří ohněm... neb pobíhá, co koník bujný, či kdosi vodopádem žumí... či hvězda jest to — poproschli slunští?

Pi. Ella Flagg, superintendentka chiengských škol, vzala zpět svoji resignaci, a to proto, poněvadž čtrnáct členů školní rady hlasovaly proti přijetí její resignace. Český člen, p. Dibelka, vůbec nehlasoval. Z toho jest patrné, že Čai nejsou příznivci ženskému hlasovacímu právu, neboť i když se hlasovalo o přijetí předlohy o ženském hlasovacím právu v illinoiské ústavě, četní poslanci hlasovali proti anebo vůbec nehlasovali. A tak též i když se jednalo o přijetí zákona o 54 hodině ženské práce, zachovali se četní poslanci podobně nepřiznivě vůči přijetí téhož. Četní poslanci by měli být příznivci ku ženskému hlasování, když již ne z jiné příčiny, tedy alespoň ze strachu před jejich mocí, neboť ženy ve státě tom mají hlasovací právo a žena, když si umí práci vykonati, tu jí též vykoná, třeba nusedla nasa dítí veskeré své síly.

Mayor Harrison v Chicagu jmenoval do školní rady dvě ženy, p. G. Howe Brittonovou, předsedkyni Juvenile Protective League, a p. G. P. Voshrinkovou; p. J. McMahonová dojde hlúta teprve v roce 1914. Tak budou zasedit ve školní radě tři ženy. A též u stanovil deset žen pro policejní službu v městě Chicagu a sto osm vdov a dvě svobodné. Budou konati hlídku u jezerních koupelích, v malých parcích, na hřbitvech a u juvenalního soudu. Prozatím nebudou nositi uniformu. O té rozhodnuto bude později, až komise provede zkoušku kandidátek a ustanoveny budou definitivní policeistky. Nyní jmenované prozatímní strážnice dostávají budou plat \$75 měsíčně. Jest zřejmo, že mayor má zdravé náhledy a že vidí, kde ženy mohou vykonati dobrou práci, když jim bude dána k tomu příležitost, neboť žena matka lépe dovede vystitihnouti potřebu opravy tam, kde muž nemá příležitost zasáhnouti. Necht' zdar korunuje práci žen chiengských, tak aby sloužila ku etí všem ženám, tak aby i jiné dostaly zasloužilého povýšení!

Pi. Františka Štěchová, Milligan, Nebr. — Dovolují si opět po delším čase zavítati do Ženské Hlídky a to hlavně na vyzvání paní Burdové a paní Henrychové. Ono se Vám to řekne, milé dámy, piš, piš — ale co? Abych psala něco, co není pravda, to by mělo mít nemilé následky a ani se v tom nevyznám. Abych psala, kdy který párek vepul ve přístav manželský, aneb kde se zastavil čáp, to by Vás asi ani nezajímalo, a abych psala, že náš bývalý dopisovatel již nedopisuje, to asi také víte, když nevidíte jeho dopisy — on má teď důležitější věci na starosti než psát do novin, neb se po nějaký čas věnuje chovu čistokrevného dobytka všeho druhu, — ná přj mezi ní a také jeden automobil, nevím, jestli se hodlá věnovati péstování automobilu, aneb jestli ho má pro to, aby jejích kosa měla na čem lhat, aneb aby měli kam nasazovat květiny — on totiž má rád všechno "a number one". Avšak jest přece jedna věc, na kterou může naše osada všim právem býti hrdá, a to jest krásná škola, ni budova, ku které byl tyto dny položen základní kámen, při kterémto příležitosti promluvil slavnostně řec kancelář Avery ze státu univerzity a v řeči české promluvil pan Vojtěch Adamec, jež řeč byla zajisté krásná a spůsob, jakým jí přednesl, svědčí o tom, že to nebyla jeho řeč první,

Vybranými slovy kladl na srdce všem přítomným, aby nezapomínali dítě svých vzdělávati a obzvláště jim kladl na srdce, aby nezapomínali na naši milou řeč českou. Mezi jiným poukázal na to, jak jest to smutné, když některé rodiče, kteří se ani anglicky nenaučili, mluví na své děticky česky a toto jim odpovídají anglicky, protože česky neumí. Naše osada jest výhradně česká a právě tato Američtí byli požádáni, aby položili základní kámen. Naše osada má asi 8 neb 10 českých spolků, ale ani jediný z nich nebyl požádán, aby se alespoň slavnostně zúčastnil — a přece škola naše ponese jméno našeho slavného českého učitele Jana Amose Komenského. Za to ale byly spolky anglické ze všech o kolních měst pozvané a zároveň se podílely na obřadech. Slyšela jsem některé z přítomných říci: to byly krásné obřady! Ovšem, byly hezké, ale což naše české spolky nemají také krásné obřady? A snad krásnější oněch a byly by alespoň české, kterým by bylo více přítomných rozumělo, než oněm anglickým. Nevím, kdo byl pořadatelem této slavnosti, ale tolik mohu říci, že nejednal správně; avšak on i ten největší národovce někdy zkapone — a potom se divíme, že námi Američtí podporují. Zdálo se mi, že mohu říci na tváři jejich: Vy ubožáci malí Čecháčkové! Ani si nemůžete položit základní kámen vaší školy; musíte si pozvat nás, vzdělané Američtí, a potom chcete, aby děti vaše zaujmali nějaké výhodné místo vynikající postavení. Jen to pěkně nechte nám a chcete se plhu neb topaty — to jest pro vás dost dobré! Staré říkadlo praví: Jako vůdce tak i v nebi Česi příjdou naposledy. Nu a proč bychom dělali nějakou výjimku zde v našem malém městě Milligan; avšak ono na české spolky také dojde řada, jen až příjdou suchá léta, potom možná, že se jim dostane přednost. V posledním čase stále přetřásá se to ženské volební právo a myslím, že nejvíce jsou proti němu muži bumbákové. A kdo by také doma opatroval děti, kdyby žena šla do volební síně a obtovala několik minut času a dala svůj hlas ve prospěch toho neb onoho kandidáta. Oni si myslí, že žena není dosti způsobitou, aby mohla rozhodovat, kdo může zařadit ten neb onen úrad, a přece jí uznává za dosti rozumnou, aby vychovávala jeho děti, což jest zajisté mnohem důležitější a těžší úkolem, neb vychování dítěte dává se ženě do rukou hlavo celého jejich života, jakým bude jejich vychování, takový z nich budou mužové a ženy. Zajisté, že by to byla věc daleko slušnější, než když některá žena jde s mužem do města a pak musí za ním z hospody do hospody, když jest již noc a nemůže se dočkat, aby její domů, kde jsou malé děti sami o hladu a zimě a to se o ně pan manžel nebojí a musí je kolikrát prositi, aby již jel, když by konečně již jel, tak přijde jeho kamarád, také bumbálok a řekne: "Ty posloucháš ženu? Tohle kdyby mi moje žena udělala, já bych jí s... dal!" A ten, aby si před kamarádem nezadal, tak zůstane; potom se ještě třeba domá se ženou háda a možná jí i bije a za to se ti pánuje nestydí, co? Kolikrát musí ženo přiblížiti, jak její muž prohárá, a posledně pěták a ještě se musí usmívat, jako by její mužiček kdosi byl co moudrého neprováděl a doma jsou děti polonahé a mají třeba i hlad, ale kdyby žena řekla: Ty muži, já musím koupit dětem obuv, holčám nějaké šaty neb Pepíkovi neb Václavovi kalhoty, to by byl rámus, co toho ti děti rozsednou a co parády spouštějí. Některé panové si myslí, kdyby žena měla volební právo, co by bylo rámus. Zajisté ani ne tolik, jako mezi muži, což jest málo hádek před volbou! Jest jista, že by žádná žena neuklesla tak, aby prodala svůj hlas, jako to činí někteří muži. Slyšela jsem od jednoho krajaná

také kandidáta, když on šel o úřad, že někteří lidé přišli a žádali, by jim dal obuv, šatstvo, ba i mouku že prý potřebují a že proto do voleb udělají a když ten dobrosrdečný krajan jim rozdál téměř všechn svůj majetek a potom propadl, tak se mu ještě vysmáli, a ti, co nejvíce usilovali, tak pro něj nevolili. Myslíte, že některá čestná žena by byla schopna takového činu? Zajisté, že nikoliv. Nejsm žádná sufražetka, ani nechei žádného tímto dopisem urážet a proto raději ukončím, ale jestli nepřijdu do kofe, já vlastně ne, neb to by musil být koš hodně veliký, ale můj dopis a jestli paní pořadatelka dovoli, tak přijdu opět. Se srdečným pozdravem na všechny čtenáře a vřelostí a paní pořadatelku zvláště!

Pi. Anna Kutáková, Omaha, Nebr. — Čtenářka pořadatelko! Četla jsem onedny článek v Good Housekeeping magazínu o dětech v otroctví, a tu jsem si myslila, že musím do naší malé Hlídky o tom napsati, neb jest mnoho čtenářů a čtenářek, kteří o této věci málo čtou, protože noviny denní málo zpráv o tomto brozovním zlu přinášejí. Spíše to hledí zaměřit, aby si neublížili u kapitalistů, kteří ony továrny a podniky, u kterých se jedná, vlastní. A tu jest zase dokázáno, že peníze své tem vřelou a že se s jejich pomocí hodně zla a zlobě dá umlčet a zakrytí. V onom článku píše soudce Lindsay a George Creel: "V těchto Spojených Státech, zavázaných svobodě, spravedlnosti a bratrství, více jak milion dětí jest každý rok obtěžováno nečlověm čelstvem moderní industriální mšny. Ani Herod, který jest tak neúspěšný, nebyl tak ukrutný, neb on zabil hned, kdežto nečlověk Mamon zmrzačí na těle i duši ony nešťastníky, které do svých spárů dostane. Jest málo států, které mohou dokázat, že nenají žádných dětí pod 14. rokem zaměstnaných v továrnách. Vidíte je pracovati v uhelných dolech, kde celá den vdechují uhelný prach, který ničí jim plíce a kde tma kazí jim oči; vidíte je, jak hlídají její hly, které udělají tři tisíce stehů za minutu, jak se plazí v bahně a širajjí mechynky, aneb jak jdou v mrazivém jitrn do kůlen, kde celý den otevrají ústřicové škořápky, a které počežou si své útlé prstíčky. Vidíte je jejich blbě tvářičky v záři do běla rozžhavených pecí ve sklárnách, kde teploměr ukazuje vždy sto i více stupňů, a vidíte je v noci jako poslíčky roznášeti depše do žaláží, do domů špatné pověsti a jiných nešťastných míst, kde se naučí jen samé špatnosti; v bavlněných továrnách, kde pracují dvanáct až sedmáct hodin denně, v továrnách na hedvábí, kde si vydělají čtyry centy za hodinu a v doutníkových továrnách, kde prach z tabáku celý den dýchají. A v Louisianě, jak nakládají malé mořské ráčky, "shrimps" zvané v angličtině, kterých musí hlavičku utrhnout, v níž jest kyselina, která užírá oněm dětem maso z jejich útlých ruček." A pak se řekne svobodná Amerika! Jaká je to svoboda onch spravedlnost, která zbavuje tolika dětí od šesti do čtrnácti let toho, čeho nejvíce potřebují, totiž světla a zdravého vzduchu a času, aby užili svého mládí. Když by oněm dětem nebylo dovoleno pracovat, jejich místo by bylo zabrano dospělými lidmi, těmi nezaměstnanými, kterých máme v každém městě dosti, a těm dětem by bylo dopřáno času, by dostali aspoň trochu vzdělání, tak aby z nich byli užiteční členové společnosti a ne jako nyní, když vystou, jsou vysílani a nemaní žádně energie, by se pokusili své postavení zlepšiti. A ži jest to vina? Oni továrníci, uboharomí lidé by mohli platit a zaměstnávat muže na místo oněch dětí, neb každý ví, jaké velké jmění nahromadí, právě proto, že platí tak málo za práci pro ně vykonanou a že vysílají a využívají jí chudoby oněch lidí. V Pennsylvanii pracují malí hoši devět hodin denně, skrývají na lavicích vybírají kamenný uhlí, v praech k radušení a za to dostanou sedm centů za hodinu a když mášina se na chvíli zastaví a některý se postaví, aby si naroval nohy a natáhnul ruce a přisype se nová sácha uhlí, tu z onoho chudáka

nezbude nežli hromádka kostí a rozmačkaného masa. Každý rok jest pennsylvanská legislatura žádána, aby přijala zákon, aby každý hoch pod šestnáct let nesmél onu práci konat, ale úhelně společnosti jsou tak mocné, že doposud onen zákon neprosel a dětské životy jsou utráceny dále. Vřak až tam ženy dostanou volební právo, tak to napraví za krátkou dobu. Ale nechei dnes psáti o volebním právu, to si nechám až jindy, až myslím, že jest to úže spojeno s dětskou prací. A když tak čtu o tom utrpení dětí v průmyslu a beznadějně existenci velkého počtu dělnictva ve městech, nemohu než zavlívatí těm mladým lidem, kteří farmy opouštějí a živohytí ve městech si vyhledávají. Na farmě i když jest dosti práce, je to na zdravém vzduchu, v přírodě, je to práce, která tělo i duši sílí a nikoli mrazí, jako v některých odbořech průmyslu.

Horlivá čtenářka, Emerson, Nebr. — Čtouc dopis et, paní Kutákové a uvažuje o jejím návrhu, přišla jsem k tomu náhledu, že nejen láska činí domov šťastným, ale též rozumná, mřná a čísta žena. Některý muž chce mít čisto a kdyby jeho láska k ženě byla sebe větší, ochabne, ne máli žena jeho tu vlastnost. Jiný zase je povahy prehlivé, tak že, kdyby žena odněm nebyla, byly by různé na demni pořádku. Tak jen žena moudrá vystití povahu svého muže a hledí mu vyhovět a v takové rodině usadí se pak mír, pokojnost a láska, třeba by někdy i ze začátku nebyla. Podám zde příklad: Byl dva spoubeni a jejich láska k sobě navzájem byla veliká. Každý předpovídal z párku toho šťastné manželství. Ale brzy po svatbě poznali pravý opak toho. Pár týdnů po svatbě žil jako hloubkové v hlubkách. On jí přimouhožoval a nedopustil, by jeho žena se tělesně namáhala. Vyprávěl, ovšem že po večerách, neb ve dne byl dosti těžce zaměstnan v obchodě, neb včera se též staral, by jeho žena v něm nedostatkem nepořítala. Řáno než šel do práce, uvaril snídaní a donesl jí ženě do postele, ona se nasadila a spala do deseti hodin, kdy jí přišel muž vzbudit, přinášející zároveň s sebou šunku zence na gábl. Tak to šlo asi půl roku. Konečně ale on se to ho všeho nasytil a jednoho dne ráno buď ženušku, aby vstala a uvařila jemu snídaní. Ale se zlou se potázal. Ženuška se nejprve notně vykrícela, že to slyšel celý dům a pak se dala do usedavého pláče a že půjde k mamince, že s ní nemusí být, když jí nemá žádná. Šla k mamince a ta jí dala napomenutí, že musí každá žena vařit snídaní, tak aby ona též mu ji uvarila. Šla tedy zpátky, snídaní uvarila, ale spokojenost a láska se tam již nikdy nenasadily; byly tam různé den co den. Tak jen kde vládne moudrá žena, tam jest mír a spokojenost!

Františka Kasková, Rice Lake, Wis. — Čtenářka pořadatelko Ženské Hlídky! Přijímte ode mne pozdrav. Již je tomu dávno, co jsem do Hlídky nepsalá. Tak už musím něco napsat. Já Pokrok ráda čtu, zvláště Hlídku musím přečíst, i kdyby to bylo pozdě večer. Můj otec mi říká: "Nu, ta Hlídky je elektrina, ta tě přitahuje." A jak by ne. Vždyť je v ní tolik poučného i zábavného čtení. Tak i cervenec už máme přečti. Strávil jsem jej dosti šťastně a veselo, neb jsem u nás měl muziku a návštěvu. Přijel svagr z Loupy, pan Soukup, prohlídnout lo. Líbila se mu velice. Přijel také jeden Němec tu van byla švanda, když přijel! Zjednal si kočoho a ten asi ucvěděl, kde svagr Jilek zůstává. Složil je tedy na jednom místě a řekl jim, aby šli na kopce. To vše, tma byla, že mohl faekovat. Šli a našli do rosti, kde padal jeden přes druhého. To vše, družky, jaké to bylo, když nevěděli, kudy jdou. Volali a houkali. Našli je komárí a tak silně je obfouli, že musili volat o pomoc. Slyšeli jsme z rosti hlasy: Ježíš Maria, kde jsme. Tak jsme běželi a ti byli rádi, že jsme je z toho vyprostili. Svagr pořad říkal: Ti nám dali! Sestra se ptala, kdo a odpověď zněla, že komárí! To vše, bylo asi půl noci. Byli jsme potom až do rána vzhůru. Smáli jsme se, jak pěkně byl byl přivítán.

Musím se také pochlubit, že jsme byli na party. Muzika nám pěkně hrála. Abych Vám pověděla, kdo hrál, byl to Eda Jelinko. Umí to pěkně. Ani bych byla nevěkla, jak krásně zná zahrát české písně. Byli také jeho rodiče, paní Jelinková, pan Jelínek, Jim Vaňků. Ty druhé neznám. — Paní teta Vítámvásová, Vy si naříkáte, že máte velká horka. Vždyť jsem Vám psala, abyste se přijela ochladit k nám na ty borůvky a maliny. Máme jich hodně. Vy si naříkáte a my bychom potřebovali horka na sena. Stále nám tu přší. Nemůžeme sekat. — Také jsem četla o tom hlasovacím právu, že když kdo chce hlasovat, že může jít také bojovat. Myslím, že by to také ženy dokázaly, tak jako muži. Vždyť ženy nemyslí pro zlo, nýbrž pro dobro. Tak co jim to tak závidíte! Mají k tomu hlavy jako muži, já jim přisvědučím. Která má muže hodného, ta řekne, že to ženě nepatří, která má nehodného, ta to řekne. Proto musí zkoušet, co jí přinese a podá. Třeba jí dá dollar a s tím aby byla živa. Když ne, aby šla dělat. Nu, už musím přestat, aby měly jiné násta. Jestli ten list půjde do kofe, jak minule byla polovička, tak to raději celý. Nyní končím dopis s pozdravem na všechny čtenáře a čtenářky tohoto listu.

Františka Otoupalíková, David City, Nebr. — Čtenářka redakce! Přijímte ode mne srdečný pozdrav. Ani byste neuhodli, kde jsem a odkud Vám píši. Čeho se člověk nemůže, že to přijde. Vypravovala jsem dvě holky a syna na návštěvu do Felhing k p. faráři Romanovi. Když už měli jít, že prý musím jít také, že by beze mne nešli. Co prý by řekl pan Rous, že já nejdu. Tak chtějí, nechť; za půl hodiny jsem musila již být na depot. To se ví, ženská a to na cestu, na týden k tomu, se vypraví! Za tu krátkou dobu jsem se oblékla a šla. Byla to pro mě dlouhá cesta od půl druhé až do půl deseti večer. Byla jsem již celá unavená. Přijeli jsme a Rous nás očekával ještě s druhým farářem a za příchodu hovorů u večer jsme ztrávili zbytek večera. Pak jsme šli na odpočinek. — Dnes jsem zde druhý den a je to plo. Písek má své rejdy, neb je pěkný vlnit. Jsme nuceni trávit dny pěkně doma. Jelikož pan farář Rous nemá kuchařku, musili jsme se dát do kuchtění my a vzít si to na starost. Dnes máme na povídání. Když přestal vlt, vzal nás velebný páu do automobilu a provedl nás krásným a pávabným údolím. Vskutku, byla jsem merna krásou přírody při západu slunce, kde vše tak povábně vypadá, kdy rosa padá a vše vlní vysílá pávabnou vůni. Vyjeli jsme na kopce, kde jsme mohli pohlednout na sta a tisíce mil daleko po pěkně nížině. Bylo viděti městečko a mnoho ukrů krásného lesa, protékající potoky mezi poli a křovinami. Jak to člověka vábí, by v těch pávabných a rozkošných místech zůstal a pohledem se pokoehal. Je to velebné. Projeli jsme mnoho mil mezi krásnými krajinami, alejemi, obrostlým stromovím a lesem. A všude potučky a říčky. Nic podobného nezřímne u našeho města David City. Jsme zde teprve dva dny a již jsme užili krásné chvíle, které nám utkví v paměti. Pan Rous je celý blažen, že nás zde má. Zítra máme svátek sv. Anny, pojedou deset mil do kostela, kde pan farář Rous bude sloužit mš svatou. Jak jsem viděla, jest tu mnoho pisku místy, ale tráva zde roste, tak že se tu musí vyplacet pěstování dobytka. Viděti jsme ho místy sta kusů. Farářská obydlí jsou daleko od sebe. Budou zde stavět nový velký kostel, starý je příliš malý. Také fara jest již vyměřena. Bude mít osm pěkných světnic. Ale teď lidé nejsou spokojeni s ničím. Četla jsem před chvíli kuibu pana faráře St. Droze, jak velké zkoušky prodělal na mnoha místech, zvláště na západě. Jak hlubě sloužil mši, jak mu svůj otec zvonil na skleniceláček. Jaký jest to rosti jindy a nyní. Je to tak se vším. Tak mu, drubě, odpusťte, co zde září, povim Vám přístě.

Pi. Čuková, Hopkins, Minn. — Čtenářka redakce! Musím opětně spóchat do Ženské Hlídky, neb se na ni velice těším každý týden a na román Bohatí Chudáci ještě

více. Každý den si myslím, o kdyby tu byl raději Pokrok, neb jsem velice zvědavá, jak skončí. Čteně čtenářky, dnes je takové vedro, že se jen vše peče. Ubozí malináci, ti zkusí, když je takovéhle horko! Já velice ráda abírám, ale dnes se opravdu poděkovala. Přece jsem si jednou v neděli zabírala u paní Šenkýřové a vyděla jsem tři dollary za neděli. To stálo za to, že ano? Ale když jsem přišla domů, to byla radost! Plná kamna nádobí, všechny talíře umazané, dva hrnce od zelí, dva od knedlíků, jedna mísa opět od knedlíků a vše lbezně zavánelo připáleninou. Ach, bože, ti muži, to jsou kuchaři! Jeden den vaří a druhý mu aby člověk myl jen nádoby. Tak jest to, když muže opustí kuchařská energie! Co pak je s panem zpravodajem, snad opravdu čeká na ten náš inkoust? Já myslila, že ho dopálím, a že horem bude psát, ale on si to tak moc k srdci nebral. Pane Haki, snad vám opravdu ten inkoust vysehl, že nie nepřekáž. Jen s kuráží, bez kuráže se nie nedokáže. Čtrnáct dní zpět pan Tesárek vplul do stavu manželského, což mu od srdce přejeme! Teď si předplat, Bohumile, na Pokrok pro svou paní. Nebudeš toho litovat! Nad rodinou p. Hlaváčka se vznesla vrána a přinesla jí banulatou holčičku. Já bych jim byla přála klučka, neb čtyřl holky, to je moc práce! Pan Henry Lorene je prý dosti těžce nemocen. Přejeme mu brzké uzdravení. K panu Janu Dvořákovi opět zavítala ta sprádaná vrána a nechalá mu též holčičku. Gratulujeme. Pane Dvořák, onehdy pořadala paní Křížová mladší překvapení na paní Švecovou, jež se znamenitě vydařilo. Když jsme po tichu přišli do residence pana Šveca, paní Švecová pohodně spinkala, až jsme k ní přišli, a volali "surprise". Pro mě se též dostalo překvapení, neb mi paní Částková přivezla kolečko tvarohu na sýr. To jsme si pochutnali. Čtená paní, jen že ten sýr zavánel málem, tak praví Čuková. Já Vám, paní Částková, vzdávám srdečný děk! Pan Josef Šenkýř prý se bude ženit. Jen abychom se dověděli kdy, abychom se mohli zúčastniti té kočičiny. Nu, pan Bůh ti pomoz, Josefku, to bude Severy; takovému zázobanému farářovi se to odpustit nesmí. Čteně čtenářky! Já Vás prosím, byste mi poradily, jak nakládat okurky do kopru pro zimní potřebu. Za návod předem děkuji. Minulou neděli jsem si přišla k tetičce Strachotové pro maslo, a co tak vyprávíme o tom hospodářství, tu přijde pan Alois Strachota se sl. Mařenkou Hončíkovou a p. Ad. Kučera se sl. Bednářovou, a tak jsem byla celá pryč, jak jim to slušelo a myslím si: Proč nejsem svobodná a tak hezká, jako oni slěny? Ano, ano, mladost — radost! Tetičko Strachotů, to máte radost nad těmi synáčky, že ano? Když jsem přišla od Vás s máslem, tak u nás byl p. Stránský a pohodlně rozprávěl, až přišli myšlénkou na vrabce. Čížkovský v sobotu namořil zrní do brandy a vypravoval chlapei, jak se budou brabeř válet až se oně smesi najedí, a tu co jich tak prohlížejí s panem Stránským, vzpomněli si na ono zrní. Pan Stránský vzal pánev se zrním a nesl vrabedům, ale oni letěli dál, ani by si ho všimli, ale páni přece vartovali. Když vrabci nechtěli jíst, pan Stránský opět zanesl zrní dál, ale vrabci zase udělali fruk a pánové se nedočkali jejich válení, ani té vrabčí polévky, jak totiž plánovali ku předu. Nu, už dost, také si musím nechat něco na podruhé. Teď budu čekat na p. zpravodaje. Pozdrav na všechny čtenáře! Čtená M. P. a též na paní pořadatelku!

— Krajané, předplatte se na Pokrok Západu

200 Upomínka na hrozny večer, na velikonoční neděli 23. března 1913, kdy velká část Omahy byla dšně zasazena zhoubným tornádem. Story of the Omaha Tornado, in Word and Picture; nádherné album, obsahující 45 vyobrazen, provázené textem. Cena 50c, poštou 55c. Album bez popisu za 25c, poštou 30c. Píšte na Pokrok Pub. Co., 1417 So. 13. Str., Omaha. 11